

PREOBRAŽENI SJAJEM BOŽJE RIJEČI

Isus preobražen na gori Tabor

Petak pred Drugu korizmenu nedjelju
6. ožujka 2020.

Prvo čitanje: Post 12,1-4a
Ps 32,4-5.18-19.20 i 22
Drugo čitanje: 2Tim 1,8b-10
Evangelje: Mt 17,1-9

Na početku se može zapjevati prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst predstojeće nedjelje.

ČITANJE

Isus uze sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime. A Petar prihvati i reče Isusu: „Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.“

Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“ Čuvši glas, učenici padoše licem na zemlju i silno se prestrašiše. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče: „Ustanite, ne bojte se!“ Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga doli Isusa sama.

Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus: „Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječji od mrtvih ne uskrsne.“

Svećenik ili vjeroučitelj predstavlja sadržaj evanđeoskog ulomka kratkom katehezom, koristeći se materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

MEDITACIJA – KATEHEZA

Korizma je liturgijsko vrijeme koje nas potiče da se opredjeljujemo za Gospodina, da još jače i žešće izgrađujemo odnos s njim. U tome će nam pomoći Božja riječ u misnim čitanjima Druge korizmene nedjelje.

Prvo nedjeljno čitanje govori o Abrahamovoj vjeri u Boga. Bog od Abrahama traži da napusti svoje mjesto gdje je živio i krene u zemlju koju će mu pokazati. Abraham vjeruje Bogu, sluša ga i kreće u nepoznato. Abraham je svoj život predao Bogu u ruke i dopušta da ga Bog vodi. Bogu daje sve, cijeloga sebe i vjeruje da Bog ima plan za njegovu budućnost.

Bog i od nas traži Abrahamovu vjeru u situacijama koje ne možemo razumjeti, koje su nam teške. Kada se sve čini nejasno i crno, traži da mu vjerujemo jer on ima plan za naš život.

Možemo to usporediti s izradom goblena. Goblen je odozdol pun isprepletenih niti, ružan i nejasan, ali odozgora je pogled prekrasan i potpun. Tako je i s našim životom. Mi vidimo odozdol nejasno i nepotpuno, a Bog gleda odozgora i ima plan za naš život, plan mira i sreće da nam dadne budućnost i nadu (usp. Jr 29,11).

Evandjelje koje Crkva pred nas stavlja, evandjelje je o preobraženju Gospodina Isusa Krista. Sva tri evanđelista, sinoptička: Matej, Marko i Luka, opisuju ovaj događaj vrlo detaljno jer je bitan u životu Isusa Krista i učenika, ali bitan je i za nas danas, Isusove učenike u ovome vremenu i prostoru.

Preobraženje se događa na brdu Tabor, a brdo je u Bibliji uvijek mjesto posebne Božje blizine. Brdo je mjesto uspona – ne samo vanjskoga, nego i nutarnjega uspinjanja. Čovjek se uspinje na brdo, traži Boga, ali Bog je uvijek onaj koji prvi dolazi čovjeku. Brdo je mjesto odvojeno od svakodnevice, mjesto gdje je čisti zrak, a pogled obuhvaća ljepotu i prostranstvo horizonta. Na brdu čovjek osjeća nutarnju uzvišenost i prisutnost Boga. Najvažniji događaji Isusova života odigrali su se na raznim brdima: prikazanje u Hramu (gora Sion), govor na gori (brdo blaženstava), preobraženje (brdo Tabor), smrtna agonija (Maslinska gora), muka i smrt (Kalvarija), uzašašće na nebo (gora Sion).

Isus je uzeo nasamo trojicu najbližih apostola, Petra, Jakova i Ivana i odveo ih na visoku goru Tabor, u osamu. Istu trojicu učenika povest će i na Maslinsku goru (usp. Mk 14,33) gdje će biti u najvećoj tjeskobi. To je događaj koji je oprečan slici preobraženja, iako su ta dva događaja neodjeljivo povezana. Isusovo božanstvo ide zajedno s križem i samo u toj povezanosti možemo ispravno upoznati Isusa. Isusovo uzdignuće događa se po križu. Učenici doživljavaju nadnaravno iskustvo koje će im biti snaga za teške trenutke kada siđu s gore Tabor i krenu putem Kalvarije.

Gospodin i nama danas daje milosti, utjehu i duhovna iskustva koja nam u teškim trenucima pomažu, kojih se sjećamo i zbog kojih znamo da će sve biti u redu jer on bdije nad nama.

Isus ima haljine bijele kao svjetlost. One su izraz nebeskog bića, haljine anđela i izabranih. Haljine su bijele jer su oprane u krvi Janjetovoj (usp. Otk 7,14). To znači da su po krštenju povezane s Isusovom mukom jer je njegova muka očišćenje koje nam vraća izvornu haljinu izgublenu grijehom. Sjetimo se naših bijelih haljina koje smo primili na krštenju. I danas možemo imati bijele haljine ako dopustimo Isusu da ih očisti u sakramentu isповijedi.

Apostoli uz Isusa vide Mojsija i Iliju. Mojsije je slika Zakona, a Ilija slika proroka. Oni su za Židove bili cijelo Sveto pismo, cijeli Stari zavjet. A cijeli Stari zavjet, Zakon i Proroci govore o „Izraelovoj nadi“, o Mesiji koji ima doći. U Isusu vidimo ispunjenje Staroga zavjeta. Isus je taj Mesija, Patnik, Sin Čovječji i Božji sluga koji svojom patnjom otvara vrata u slobodu i novost života. Isusova muka donosi spasenje, svjetlo i radost.

Vidimo zatim svijetao oblak koji ih zasjeni. Oblak je znak Božje prisutnosti. U Starom zavjetu Bog je bio prisutan među Izraelskim narodom kroz oblak danju, a noću u plamenom oblaku koji ih je vodio i davao im svjetlo dok su hodali pustinjom (usp. Izl 31,22). Oblak Božje prisutnosti i nas treba zasjeniti tj. obuzeti. Božja prisutnost može u nama zapaliti oganj svoje ljubavi da Bog u nama kraljuje, da on bude naš Kralj, a mi njegovo prijestolje, čisto, sjajnih haljina i ognjem zapaljeno.

Iz oblaka se začuo glas: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“ (Mt 17,5b). Glas koji s neba dopire je glas Boga Oca. Danas ga možemo čuti čitajući Bibliju.

Nebeski Abba nam govori da slušamo Isusa. Isus je Riječ Božja zapisana u Bibliji. A Riječ Božja je svjetiljka koja svijetli na mrklome mjestu. U teškim trenucima Riječ Božja svijetli i izvodi nas iz mraka, iz tjeskoba, problema, nevolja. Samo ustrajno slušajmo Riječ Božju i ne bojmo se.

Kada Petar želi ostati u klanjanju na Taboru, jer je sve lijepo i smisleno, Isus govori da se ne živi samo u tom iskustvu, nego se živi u svakodnevici od tog iskustva. Dakle, ne u iskustvu, nego od iskustva. Treba se spustiti s gore i u svakodnevici biti s Gospodinom i u svakodnevici promišljati o iskustvu koje smo doživjeli s Gospodinom na Taboru.

Posljednji redak današnjeg evanđelja čini se pomalo neobičnim: Isus zabranjuje učenicima da svima razglase da je on ljubljani Sin Božji. Postavlja se pitanje, zašto Isus to zapovijeda kada je on radi toga i došao na zemlju, da ga upoznamo, čujemo za njega, uzvjerujemo u njega i postignemo spasenje? Zašto Isus skriva svoj pravi identitet? Promotrimo li u cijelosti evanđelje, uočavamo da ima jedno mjesto kada Isus nema ništa protiv toga da mu se otkrije identitet. Dok Isus visi na križu, nakon što je izdahnuo, satnik koji je vidio taj prizor, govori: „Uistinu, Sin Božji bijaše ovaj!“ (Mt 27,54b).

Apostoli su imali iskustvo Isusa bez križa i patnje. Bilo je to samo djelomično, nepotpuno iskustvo Boga. Zato Isus brani da se govori da je on Mesija kako bi spriječio širenje krive slike o njemu. Promatrati Isusa u slavi, u oblaku preobraženja, dok ozdravlja i propovijeda, samo je jedna strana medalje. Treba se upoznati s drugom stranom medalje: promatrati kako Isus prolazi muku, kako visi na križu, kako daje svoj život. Treba promotriti kako Bog umire. Nakon toga, Isus nesmetano dozvoljava satniku da javno ispovijeda svoju vjeru: Zaista, ovo je Sin Božji!

Isusa ćemo bolje upoznati uđemo li dublje u otajstvo križa. Križ je mjesto s kojega se bolje vidi, križ je mjesto koje daje dublji uvid u stvarnost života. Štoviše, ljubav se bolje razumije s križa jer nitko ne zna ljubiti kao onaj koji pati.

Isus je rekao svetoj Faustini: „Vidiš li duše koje su slične meni u patnji i preziru? One će mi biti slične i u proslavi. Te opet, koje su mi manje slične u boli i preziru, imat će manje sličnosti sa mnom i u proslavi.“ (*Dnevnik sestre Marije Faustine Kowalske*).

Nedjeljno evanđelje nam poručuje da sa strahopoštovanjem gledamo Isusa, u stavu klanjanja i srca puna vjere jer on je Kralj nad kraljevima. U svim trenucima našega života, bez obzira je li nam dobro ili ne, gledajmo Isusa kao našeg jedinoga Spasitelja i Otkupitelja koji je umro za nas, za naše spasenje jer nas neizmjerljivo ljubi.

Slijedi pobožnost križnog puta (po kraćem obliku) koja se može zaključiti molitvom:

MOLITVA

Isuse, ti si Gospodin. Pokazuješ svoje lice učenicima na brdu Tabor i nama okupljenima oko tebe u Crkvi. Rastuženi smo patnjom, trpljenjem, smrću, križevima koje nosimo, a ti nam pokazuješ slavu koja nam je darovana.

Pozivaš nas na put poslušnosti, ustrajnosti i nade – na put preobraženja.

Isuse, želimo ti se danas povjeriti jer hod je mukotrpan, put mračan, sami ne znamo njime ići. No s tobom, staza je sigurna, strah pobijeđen, trud velikodušno prikazan i nagrađen.

Svi ostaju u kratkoj šutnji kako bi primljenu evanđeosku riječ o kojoj su razmišljali i na temelju koje su molili, usvojili za vlastiti život. Potom se može dodati (osobno ili zajednički):

KONTEMPLACIJA

U tvome preobraženju, Gospodine, vidim sliku vlastitoga preobraženja. A kada ponovno dođeš, uskrsnut će naša smrtna tijela i suobličiti se tvome uskrsnom tijelu.

Želim u svom životu i djelovanju više težiti za duhovnošću – da ne živim za materijalna i zemaljska bogatstva koja su prolazna, nego za duhovna bogatstva. Da svu svoju snagu i volju stavim u službu Vječnosti.

Potakni mi srce da te vjernije nasljedujem. Kao što je učenicima koji su bili na gori Tabor slika tvoga preobraženja bila dodatni poticaj da idu za tobom, naročito u teškim trenucima koji su uslijedili poslije gore preobraženja, tako i meni na mom križnom putu utisni sjećanje na Tabor da mi pomaže ustrajno nasljedovati tvoj put.

Svećenik ili vjeroučitelj na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

AKCIJA

Sjeti se događaja u iz svoga života u kojemu se posadašnjilo preobraženje, kada si postao sličniji Kristu:

Bijela haljina u sakramentu krštenja, prve pričest i ženidbe – bijele krsne haljine i bijele prvopričesničke haljine koje su simbol te naše preobrazbe. Supruge i majke nosile su bijele vjenčanice u kojima su odjevene u sakramentu ženidbe postale jedno tijelo sa svojim muževima i očevima svoje djece. Bijela alba **liturgijskih služitelja**, bijela misnica **svećenika**, **papin** bijeli talar i solideo – sve je to dodatni poticaj za vjernije nasljedovanje Spasitelja Isusa Krista.

(Svakodnevno) pristupaj sakramentu euharistije – u njemu se očituje preobraženi i proslavljeni Gospodin, a mi primamo sjeme preobraženja.

Materijale pripremili:

vjeroučiteljice Vesna Hodak i Mirta Rilko,

vlač. Marijan Pavelić, biskupijski povjerenik za medije.